

Udvalgets spørgsmål til justitsministeren vedrørende hovedproblemstillingerne i sagen og ministerens besvarelse heraf

Samrådsspørgsmål B til justitsministeren:

»Ministerens kommentarer udbedes til de i notat af 30. november 1984 til statsrevisorerne indeholdte bevillingsretlige synspunkter.«

Svar:

[Henvisningerne i svaret til sidetal i notatet af 30. november 1984 refererer til notatet som optrykt foran side 40 ff.]

Notatet af 30. november 1984 til statsrevisorerne indeholder dels en vurdering af, om bevillingslovene fra 1978 og fremefter indeholdt den fornødne hjemmel til forskudsvis betaling af statens tilskud til dækning af arbejdsløhedsdagpengene, dels nogle mere principielle synspunkter med hensyn til finansudvalgets retsskabende virksomhed.

I. Hjemmelen til forskudsvis udbetaling af statens tilskud til arbejdsløhedskasserne.

1. I dagpengeredegørelsen gennemgår undersøgelsesdommeren den pågældende bestemmelse i loven om arbejdsløhedsforsikring og forarbejderne hertil samt bevillingslovene frem til finansloven for 1984 og forarbejderne hertil.

Om den materielle hjemmel for den administrativt indførte forskudsordning konkluderes det i dagpengeredegørelsen, bind 1, side 53:

»På baggrund af det anførte finder jeg det utvivlsomt, at refusionsordningen i arbejdsløhedslovens § 79 alene indeholder hjemmel til at yde statstilskud til arbejdsløhedskasserne til dækning af disses udgifter til dagpenge og efterløn m.m., i det omfang udgifterne allerede er afholdt af kasserne.

Den i arbejdsløhedslovens § 79 omhandlede ordning, hvorefter der ydes tilskud til allerede afholdte udgifter (refusion) er principielt forskellig fra en ordning, hvor-

efter statens tilskud udbetales til arbejdsløhedskasserne forud for det tidspunkt, da kasserne benytter midlerne (forskud). En forskudsordning kan næppe heller gøres forenelig med lovens forudsætninger.«

Om den bevillingsmæssige hjemmel anføres det i dagpengeredegørelsen, bind 1, side 127:

»Der er hverken i form af tekstanmærkning til arbejdsløhedsforsikringens tilskudskonto eller rentekonto eller i form af et selvstændigt aktstykke til finansudvalget skabt hjemmel for den praktiserede forskudsordning. Spørgsmålet, om den nødvendige hjemmel til ordningen kan antages at være tilvejebragt gennem anmærkningerne til tilskudskontoen eller rentekontoen, må afgøres efter almindelige regler om lovfortolkning.«

og side 128 konkluderes:

»På baggrund af det anførte må det lægges til grund, at der ikke i anmærkningerne til forslagene til finanslove og tillægsbevillingslove for finansårene 1969/1970 til 1984 er skabt selvstændig hjemmel for den praktiserede forskudsordning. Der er således i hele perioden gennem henvisninger til reglerne i arbejdsløhedsloven om refusion givet udtryk for, at ordningen har hjemmel i arbejdsløhedsloven, ligesom det på intet tidspunkt i anmærkningerne til tilskudskontoen er tilkendegivet, at der var tale om en nyordning, hvor udbetalingen af tilskud skete som forskud til dækning af endnu ikke afholdte udgifter uden hjemmel i arbejdsløhedslovens § 79, stk. 2. Heller ikke rentekontoen på forslaget til tillægsbevillingslov for finansåret 1977/78 indeholder sådanne oplysninger, men henviser som hjemmelsgrundlag til arbejdsløhedslovens § 79, stk. 2, der ikke omhandler forskud. Den blotte »fremkomst« af rentekontoen kan ikke antages at tilvejebringe den fornødne hjemmel for en for-